

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Gefion og Gylfe

Citation: Hertz, Henrik: "Gefion og Gylfe", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid65560.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Gefion og Gylfe.

I.

Hun stod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

»O Gefion, Asers Afkom!«
- Saa talte Kongen -
»Med rige Gaver kom du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med din Harpes klare,
Hellige Klang.

128

Hvad giver Gylfe Konning
Til dig som Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han dig.«

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
»En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang du lønne!
Med Øxne stærke lad mig
Pløie det fra.«

Og Gylfe gik fra Høisal
Med Hofmænd gode,
Og undred', der han skued'
Øxnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viste dets Vei.

129

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Stykket, der var pløiet
Fra Gylfes Rige,
Trak Øxnene med Vælde
Langt over Land -

Og skjød det ud i Søen,

Hvor nu det ligger,
Af Guder rigt begavet,
Gefions Øe!

Men Gefion stod paa Øen
Med høie Miner,
Med Sang i Skyen bød hun
Drotten Farvel.

130

II.

Hun stod paa Øens vundne Kyst
Og læned' sig til Ploven:
»O Gylfe Konge! hør min Røst!«
Saa qvad hun over Voven.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

»Vel har jeg pløiet fra dit Land
Et rigt og kostbart Stykke,
Og skilt fra dig ved dyben Strand
Min Æt, der her skal bygge.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde.
Thi over den en Bro jeg slaar,
Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
Dens Bue bredt sig lægger,
Og bygges altid op paany -
En Bro af stærke Snekker.

131

Paa denne Bro, der bærer godt,
Skal fare glade Gjæster,
Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forbund jeg befæster.«

Hun taug og stirred' for sig ned
Og læned' sig til Ploven,
Og atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Voven.

»O Gylfe! sære Fremtids Kaar
Staae klare mig for Øiet.
Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
Jeg nys fra dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
Af Sverrigs tappre Rige,
Det skal i Tiden kjendes klart
I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
I Kamp vort Forbund løses,
Og grumt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblood udøses.

Og dog, o Gylfe! - at engang
Min Øe fra dig er vundet,
Skal kjendes paa den stærke Trang,
Der lufter over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen
Alt efter grimmet Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til sin Slægtning.«

- Og Gefion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og sused' med prophetisk Klang
I Sundet over Voven.

Den suser end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Gefions Øe
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.